

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ה - חלק י"ד

קונטרס 734

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

ד.

יותר מעכבין את ישראל בגלותא הערב רב מהאומות העולם

ובגין דערב רב אינון שאור שבעיסה ואינון אומין דעלמא דמיין למוין יתיר מעכבין בגלותא ערב רב לישראל מאומין עכו"ם כמה דאוקמוה רבנן מי מעכב שאור שבעיסה מעכב, דאינון דבקין בישראל כשאור שבעיסה. אבל אומין עכו"ם לאו אינון אלא (תהלים א') כמוין אשר תדפנו רוח.

רעיא מהימנא פרשת פנחס

ה.

כל טוב שיעושיין הערב רב עושיין רק לתועלת עצמן

ויפן כה וכה וירא כי אין איש אלא איש לדרבו פנו, בעסקין דלהון באורחין דילהון איש לבצעו מקצהו, בבצעא דהאי עלמא, לירתא האי עלמא, ולא אינון מסטרא דאלין דאתמר בהון (שמות י"ח) אנשי חיל יראי אלקים אנשי אמת שונאי בצע, אלא כולהו צווחין בצלותין ביומא דכיפורי ככלבים, הב הב לנא מזונא וסליחה וכפרה וחיי, כתבנו לחיים, ואינון עזי נפש ככלבים דאינון אומין דעלמא דצווחי לגביה, ולית לון בשת אנפין, דלא אית מאן דקרא ליה בתיובתא דיתזור שכינתה לקודשא בריך הוא, דאיהו מרחקא מיניה למהדר לגביה, ואדמיין לכלבים דאתמר בהון (תהלים ק"ז) ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ואינון ערב רב, דכל חסד, דעברין לגרמייהו עברין.

תקוני זוהר תקונא שתיתאה (דף כ"ב ע"א וע"ב)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ז.

אוי להם לישראל כאשר הערב רב הם הראשים

וְיִי לְיִשְׂרָאֵל כִּד אֲתַבְלְעוּ בַעֲרַב רַב, דְּעַלְיֵיהּ אִיתְמַר (בראשית מ"א) וְלֹא נוֹדַע כִּי בָאוּ אֶל קַרְבְּנָה וּמְרֵאֵהִין רַע כְּאִשְׁרֵי בַתְּחִילָה.

בזמנא דגלותא כל ממנן דאומין דעלמא וערב רב אתמר בהון (איכה א) הוּוּ צְרִיָה לְרֵאשׁ אֹיְבִיָה שְׁלוֹ, צְרִיָה, וּוְדָאִי אֵינּוֹן עַרְב רַב, עַלְיֵיהּ אִיתְמַר (ישעיה א') שֶׁרֶךְ סוֹרְרִים וְחֻבְרֵי נַגְבִּים כְּלוּ אוֹהֵב שׁוֹחַד וְגו', אֹיְבִיָה שְׁלוֹ, אֲלִין עֵשׂו וְיִשְׁמַעֵאל וְשִׁבְעִין מִמֶּנּוּ, דֵּאֵינּוֹן כּוֹלְהוּ בְשִׁלּוּהַ בַּעוֹתְרָא וְיִשְׂרָאֵל בְּדוּחְקָא בַּעֲנִיּוֹתָא.

ובנין דא ווי לעלמא כד אתבעלו בערבוביה בישא, ומאן גרם דאתבלעו במעיייהו ולא נודע כי באו אל קרבנה, בגין דעובדיהון בישין בידיהון, הדא היא דכתיב (תהלים ק"ו) וִיתַעֲרְבוּ בַגּוֹיִם וְיִלְמְדוּ מַעֲשֵׂיהֶם. תִּיקֻנֵי הַזְהָר, תִּיקוּנָא חַד וְעֵשְׂרִין (דף נ"ב ע"א)

ז.

הנר"א מוזילנא זי"ע

הערב רע דבוקקן מאוד בישראל ולא יהיה הגאולה עד שיתבררו מישראל על ידי קושי הגלות חמשה מיני ערב רב יש ביאור ה' מיני ערב רב – המה ראשי ישראל בגלות וגורמים כל הצרות

כמו שבתבואה יש שלשה מיני פסולת מוזן ותבן וסובין, כן בישראל שנמשלו לתבואה כמ"ש (ירמיה א') ראשית תבואתו, נמצאו שלשה מיני פסולת שהם ישמעאל ועשו וערב רב, ונגד אברהם ויצחק

דַּאִיהִי דִין, וְאִיהוּ נַעַל, נְעִילַת דְּלַת, וְאִינוּ נוֹעַל
הַדְּלַת, אֲלֵא אִיהִי פְתִיחָא לְקַבְּל שְׂבִים, וּבְגִין
דָּא יוֹם הַכַּפּוּרִים אָסוּר בְּנְעִילַת הַסַּנְדֵּל, דְּלִית
יְחֻדָּא בֵּיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתָּא,
דְּלִזְמִינִן אִיהִי שְׂכִינְתָּא, וְאִסְתַּלַּק קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, וּלְזְמִינִן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאִסְתַּלַּק
שְׂכִינְתָּא.

וְהוּא נַעַל, נְעִילַת דְּלַת, וְאִינוּ נוֹעַל
הַדְּלַת, אֲלֵא הִיא פְתוּחָה לְקַבְּל
שְׂבִים, וּמְשוּם זֶה יוֹם הַכַּפּוּרִים
אָסוּר בְּנְעִילַת הַסַּנְדֵּל, שְׂאִין בּו
יְחֻד לְקוּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַשְׂכִּינָה,
שְׁלַפְעָמַיִם הִיא הַשְׂכִּינָה וּמִסְתַּלַּק
הַקּוּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּלְפַעְמַיִם
הַקּוּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִסְתַּלַּקַת
שְׂכִינָה.

וּבְגִין דָּא עוֹנַת תַּלְמִידֵי חֻכְמַיִם בְּשַׁבַּת,
דְּבִיוּמִין דְּחוּל דְּשֵׁלִיט מַטְטְרוּ"ן
אֲתַמְר (יחזקאל מד ב) יְהִי סַגּוּר שְׁשַׁת יָמֵי
הַמַּעֲשֶׂה, בֵּיה אִיהִי סַגִּירָא תַרְעָא, וּבִיוֹם הַשַּׁבַּת
יִפְתַּח, יִפְתַּח תַּרְעָא, וְתַפִּיק מִנָּה שְׂכִינְתָּא
לְאֲתִיחַדָּא עִם בַּעֲלָה, וּבִהּ הוּא זְמַנָּא אֲתַקְרִיאַת
כּוּס מְלֵא, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (דברים לג כג) וּמְלֵא
בְּרַפְת יְהו"ה יָם וְדָרוֹם יִרְשָׁה, דְּבִיוּמִין דְּחוּל
אֲתַקְרִיאַת יִבְשָׁה בְּמַטְטְרוּ"ן, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב
(בראשית א ט) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְווּ הַמַּיִם מִתַּחַת
הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאָה הַיִּבְשָׁה.

וּמְשוּם זֶה עוֹנַת תַּלְמִידֵי חֻכְמַיִם
בְּשַׁבַּת, שְׂבִימֵי חַל כְּשֵׁשׁוּלֵט
מַטְטְרוּ"ן, נְאָמַר יְהִי סַגּוּר שְׁשַׁת
יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה, בּוּ הִיא סוּגְרַת
הַשַּׁעַר, וּבִיוֹם הַשַּׁבַּת יִפְתַּח,
יִפְתַּח הַשַּׁעַר וְתֵצֵא מִמֶּנּוּ הַשְׂכִּינָה
לְהִתְיַחַד עִם בַּעֲלָה, וּבְאֹתוֹ זְמַן
נִקְרֵאת כּוּס מְלֵא. זֶהוּ שְׂכִינְתּוֹ
וּמְלֵא בְּרַפְת יְהו"ה יָם וְדָרוֹם
יִרְשָׁה, שְׂבִימוֹת חַחֵל נִקְרֵאת
יִבְשָׁה בְּמַטְטְרוּ"ן. זֶהוּ שְׂכִינְתּוֹ
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְווּ הַמַּיִם מִתַּחַת
הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאָה
הַיִּבְשָׁה.

וּבְזִמְנָא דְּאֲתַמְלִיאַת אֲתַמְר עֲלָה (תהלים קטז
א) כּוּס יִשׁוּעוֹת אֲשָׂא וּבִשְׁם יְהו"ה
אֲקַרָּא, כּוּ"ס אִיהִי אֱלֹהִים בְּחַשְׁבֵּן, דְּסֻלִּיק
לְחַשְׁבֵּן כְּפוּ"י, כְּמַאי אֲתַמְלִיאַת בְּאֵת י',
וְאֲתַעֲבִידַת כּוּסֵי רוּיָה, וּבְגִין דָּא כּוּס צְרִיךְ
עֲשָׂרָה דְּכָרִים וְכו'.

וּבְזִמְנָא שְׁנַתְמַלְאֵת, נְאָמַר עֲלֵיהּ
כּוּס יִשׁוּעוֹת אֲשָׂא וּבִשְׁם יְהו"ה
אֲקַרָּא, כּוּ"ס הִיא אֱלֹהִים
בְּחַשְׁבֵּן, שְׁעוּלָה לְחַשְׁבֵּן כְּפוּ"י,
כְּמָה מִתְמַלְאֵת? בְּאֹת י',
וּנְעֲשִׂית כּוּס רוּיָה, וּמְשוּם זֶה כּוּס
צְרִיךְ עֲשָׂרָה דְּכָרִים וְכו'.

כָּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, אִם תַּחֲנֶה עָלֵי מַחֲנֶה
לֹא יִירָא לְבִי, אִם תַּקּוּם עָלֵי מְלַחְמָה
בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ (תהלים כז א), בְּזֹאת בּוֹדְאֵי אֲנָא
בְּעִינָא לְאֲתַתְקַפָּא, בְּהַאי קָרָא דְדוּד, קוּם דְדוּד
הָא זֹאת דִּילָךְ לְגַבְזַן, אֲהַרְן בְּהִנָּא קוּם מִשְׁנַתְךָ
הָא זֹאת דִּילָךְ לְגַבְזַן, דְּאֲתַמְר בֵּיה (ויקרא טו א) בְּזֹאת
יָבֵא אֲהַרְן אֶל הַקֹּדֶשׁ, קוּם רַעֲיָא מְהִימָנָא
לְאֲגָנָא עַל זֹאת דִּילָךְ, דְּאֲתַמְר בֵּיה (דברים ד

כָּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר: אִם תַּחֲנֶה
עָלֵי מַחֲנֶה לֹא יִירָא לְבִי, אִם תַּקּוּם
עָלֵי מְלַחְמָה בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ,
בְּזֹאת וּדְאֵי אֲנִי רוּעָה לְהִתְחַזֵּק,
בְּפִסְגֵי הַזֶּה שֶׁל דָּוִד, קוּם דְדוּד,
הָרִי זֹאת שֶׁלֶךְ אֲצִלְנוּ. אֲהַרְן
הַכֹּהֵן, קוּם מִשְׁנַתְךָ, הָרִי זֹאת
שֶׁלֶךְ אֲצִלְנוּ, שְׁנַאֲמַר בֵּיה בְּזֹאת
יָבֵא אֲהַרְן אֶל הַקֹּדֶשׁ. קוּם הָרוּעָה
הַנֶּאֱמָן לְהַגִּן עַל זֹאת שֶׁלֶךְ,
שְׁנַאֲמַר בֵּיה וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר
שָׂם מֹשֶׁה, שְׁהָרִי כְּמָה עוֹרְכֵי

(מד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׂם מֹשֶׁה, דְּהָא כְּמָה מְאָרִי מְגִיחֵי קָרְבָּא קָא אֲתִינִן

לְאֶחָא עֲלֵה, קומו נביאי קשוט דהא זאת
דילכוון לגבון, דקא הויתון מתנבאין, עֲלֵה
אַתְמַר (ירמיה ט כב) אַל יתְהַלֵּל חֲכָם בְּחַכְמָתוֹ וְאֵל
יִתְהַלֵּל הַגְּבוּר בְּגִבּוּרָתוֹ וְגוֹמַר כִּי אִם בְּזֹאת,
זאת אָשִׁיב אֶל לְבִי עַל כֵּן אוֹחִיל לוֹ (איכה ג כא).

קומו אַבְהֵן מְאִרֵי דְבְרִית, דְּהָא זֹאת הַבְּרִית
דְּלִכּוֹן בִּינְנָא, דְּאַתְמַר בְּהַ (ויקרא כו מד) וְאִף
גַּם זֹאת בְּהִיוֹתָם בְּאַרְצָא אוֹיְבֵיהֶם וְגוֹמַר, וּבְגִינְיָה
אָמַר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא (שם יב) וְזַכְרְתִי אֶת
בְּרִיתִי יַעֲקֹב, קוּם שְׁלֹמֹה מֶלֶכָא דְאַנְתָּ שְׁלָם
דִּילֵה, קומו לְמַהוּ עֶזֶר לְגַבְיָה בְּהַאי קְרַבָּא,
נַעַר נַעַר דְאַנְתָּ מְאִרֵי מִפְתַּחַן דְּאוּצְרִין דְּמֶלֶכָא,
דְּכָל מְאִנֵי קְרַבָּא דְּמֶלֶכָא בְּהוֹן, קוּם אֶפְתַּח
הֵיכְלָא, אַדנִי שְׁפַתֵי תִפְתַּח, וּפִי יַגִּיד שְׁבַחוּי
דְּמֶלֶכָא עֲלֵאָה, דְּהָא הֵיכְלָא (עלמא) דִּילֵיה
אִיהוּ, טוֹל רְשׁוֹ וְאַפְתַּח הֵיכְלָא בְּגִין יִקְרָא
דְּשְׁכִינְתָּא.

פְּתַח וְאָמַר זִרְקָא מְק"ף שׁוֹפְר"ר הוֹלְךָ
סְגוּלְתָּא, אַדְהֵכִי הָא עוֹלִימָא קָא נַחִית
(רעיא מוהימנא פתח רבי שמעון) וְאָמַר, רַעִיא מְהִימְנָא
אַנְתָּ אִיהוּ מְאִרֵי דְקִירְטָא, דְרַעִיא דְאַזִּיל
בְּעֵאנָא, בְּגִין דְּוַבִּין זְאֲבִין וְחִיוּן בִּישׁוּן דְּקָא
אַתְיִין לְמִיכַל עֵאנָא. (דף טא ע"ב) אַרְחָא דִּילֵיה
לְמַהוּ קִירְטָא בְּהַדִּיה לְזִרְקָא אַבְנִין לְגַבִּייהוּ,
לְמַהוּ עֵאנָא נְטִיר מַחִיוּן בִּישׁוּן קוּם נְטִיל
קִירְטָא בִּידָךְ, פְּתַח וְאָמַר זִרְקָא, שְׁכִינְתָּא
קְדִישָׁא, אַנְתָּ הוּא קִירְטָא קְדִישָׁא דְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא דְבָךְ, אַזְדַּרְיקוּ תִלַּת אַבְנִין דְּאִינוּן
סְגוּלְתָּא, תִּלַּת אַבְנִין יִקִּירִין דְּאִינוּן תִּלַּת
אַבְהֵן, וְאַנְתָּ אַבְן יִקְרָא עַל פְּלֵהוּ, תְּגַא בְּרִישָׁא
דְּכֻלְהוּ, עֲלֵךְ אַתְמַר (תהלים קיח כב) אַבְן מְאִסּוּ
הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה, וְהָאֲבֵן הִזֵּאת אֲשֶׁר
שְׁמַתִי מַצְבֵּה יְהִיה בֵּית אֱלֹהִים (בראשית כח

קְרַבּוֹת בְּאִים לְהִלָּחֵם עֲלֵיהּ. קומו
נְבִיאֵי אֲמַת, שְׁהֵרִי זֹאת שְׁלָכְס
אַצְלָנוּ, שְׁהֵייתָם מִתְנַבְּאִים, עֲלֵיהּ
נְאָמַר אַל יִתְהַלֵּל חֲכָם בְּחַכְמָתוֹ
וְאֵל יִתְהַלֵּל הַגְּבוּר בְּגִבּוּרָתוֹ
וְגוֹמַר, כִּי אִם בְּזֹאת, זֹאת אָשִׁיב
אֶל לְבִי עַל כֵּן אוֹחִיל לוֹ.

קומו הָאבוֹת בְּעֵלֵי הַבְּרִית, שְׁהֵרִי
זֹאת אוֹת הַבְּרִית שְׁלָכְס בִּינְיָנוּ,
שְׁנֵאמַר בְּהַ וְאִף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתָם
בְּאַרְצָא אוֹיְבֵיהֶם וְגוֹמַר, וּבְגִלְלָה
אָמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְזַכְרְתִי
אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב. קוּם שְׁלֹמֹה
הַמֶּלֶךְ, שְׁאַתָּה הוּא הַשְּׁלוֹם שְׁלָה,
קוּם לְהִיוֹת לְעֶזֶר לְהַ בְּקִרְבַּ הַדָּה.
נַעַר נַעַר, שְׁאַתָּה בַּעַל הַמִּפְתַּח
שֶׁל אוּצְרוֹת הַמֶּלֶךְ, שְׁכָל כָּלִי
הַקְּרַב שֶׁל הַמֶּלֶךְ בְּהֵם, קוּם פְּתַח
הֵיכְלָא, אַדנִי שְׁפַתֵי תִפְתַּח, וּפִי
יַגִּיד שְׁבַחֵי הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן, שְׁהֵרִי
הֵיכְלָא (העליון) שֶׁלוֹ הוּא, טוֹל רְשׁוֹת
וּפְתַח אֶת הֵיכְלָא בְּשִׁבְלִי כְּבוֹד
הַשְּׁכִינָה.

פְּתַח וְאָמַר, זִרְקָא מְק"ף שׁוֹפְר"ר
הוֹלְךָ סְגוּלְתָּא. בִּינְתִים הֵנָּה
הַעֲלִם יָרֵד (הרועה הנאמן. פתח רבי שמעון)
וְאָמַר: רֹעֵה הַנְּאָמֵן, אַתָּה הוּא
בַּעַל הַקְּלַע שֶׁל רֹעֵה שְׁהֵלֶךְ עִם
הַצֹּאן, בְּשִׁבְלִי דְבַיִם, זְאֲבִים
וְחִיוֹת רְעוֹת שְׂבָאִים לְאֹכֵל אֶת
הַצֹּאן, דְּרַכּוּ לְהִיוֹת הַקְּלַע עִמּוֹ
כְּדִי לְזַרְק אַבְנֵים עֲלֵיהֶם, שְׁהֵינִי
הַצֹּאן שְׁמוּרִים מִחִיוֹת רְעוֹת, קוּם
קַח אֶת הַקְּלַע בְּיָדְךָ. פְּתַח וְאָמַר:
זִרְקָא, שְׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה, אַתָּה הִיא
הַקְּלַע הַקְּדוּשׁ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא, שְׁבָךְ נִזְרְקוּ שְׁלֹשׁ אַבְנֵים
שְׁהֵן סְגוּלְתָּא, שְׁלֹשׁ אַבְנֵים
יִקְרוּת שְׁהֵן שְׁלֹשֶׁת הָאבוֹת, וְאַתָּ
אַבְן יִקְרָה עַל פְּלֵם, כְּתָר בְּרֹאשׁ
פְּלֵם, עֲלִיךְ נְאָמַר אַבְן מְאִסּוּ
הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה, וְהָאֲבֵן
הַזֹּאת אֲשֶׁר שְׁמַתִי מַצְבֵּה יְהִיה
בֵּית אֱלֹהִים. אַתָּה הִיא שְׁנֵאמַר

עליך, האבן שהכתה את הצלם וקזתה להר גדול, ומלאה כל הארץ.

והיא כתר כמו זה ס בראש החוט של ורק"א, אבן כלולה ומתעטרת (כלולה ומעטרת) כמו אבן בראש הטבעת, וכשישראל משפילים בחכמה, שהיא י', הממשכה העליונה, יודעים לזרק אותה את האבן הזו, שהיא בת יחידה, לאותו מקום שנגזרה משום שהבת נעשית באב. זהו שכתוב יהו"ה בחכמה יסד ארץ, בחכמה שהוא האב, יסד את הבת שהיא ארץ הדום רגליו.

ואותו החוט שלה הוא ו', שאבן, שהיא כתר, עטרה על ראשו, עטרה של ספר תורה, ובשבילה נאמר, והמשתמש בכתר - יעבר, הוא כתר תורה ודאי, ששאלשה כתרים הם, כתר תורה וכתר כהנה וכתר מלכות, וכתר תורה (וכתר שם טוב) על גביהן, והאבן הזו היא י' בראש א', והיא י' בסופה, עליה נאמר מגיד מראשית אחרית, והיא יו"ד ה"א וא"ו ה"א (י"ד ה"א ו"ה"א), כולל עשר ספירות, שהן (שדוא) נעוץ סופן בתחלתן, ותחלתן בסופן.

כמו כל ראשי הישיבה ואמרו: רוצה הנאמן, כמה אתה חזק לזרק אבן, שהרי הגיעה למקום שאין מי שיודע מקומה, ומלאכים הקדושים שואלים בשבילה איה מקום כבודו להעריצו, שאין מי שיודע מקומו. כשעלתה למעלה, למקום שזרקת אותה, עד שפלים אומרים ברוך כבוד יהו"ה ממקומו, ואף על גב שהיא קטנה למטה, למעלה אין לה סוף. מי יכול לערף קרב במקום שאמה

כב), אנת הוא דאתמר עלך (הניאל ב לה) אבנא די מחת לצלמא והות לטור רב ומלאת כל ארעא. ואיהו תגא פגוונא דא ם ברישא דחוטא דזרק"א, אבנא פלילא ומתעטרא (ג"א מוכללת ומעוטרת) פאבנא בריש עזקא, וכד אית בישראל משפילים בחכמה דאיהי י' מחשבה עלאה, ידעין לזרקא לה להאי אבנא דאיהי בת יחידה, לההוא אתר דאתגזרת, בגין דברתא באבא אתעבידת, הדא הוא דכתיב (משלי ג יט) יהו"ה בחכמה יסד ארץ, בחכמה דאיהו אבא יסד ברתא דאיהי ארץ הדום רגליו.

וההוא חוט דילה איהו ו', דאבנא דאיהי תגא עטרה על רישיה, עטרה דספר תורה, ובגינה אתמר ודאשתמש בתגא חלף, איהו כתר תורה ודאי, דתלת כתרין אינון, כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות, וכתר תורה (ג"א וכתר שם טוב) על גביהו, והאי אבנא איהי י' בריש א, ואיהי י' בסופה, עלה אתמר (ישעיה מו י) מגיד מראשית אחרית, ואיהי (ג"א ואיהו) יו"ד ה"א וא"ו ה"א (ג"א יו"ד ה"ו וא"ו ה"א), כליל עשר ספירן, דאינון (ס"א דאיהו) נעוץ סופן בתחלתן ותחלתן בסופן.

כמו פלהו מארי מתיבתא ואמרו, רעיא מהימנא כמה אנת תקיף לזרקא אבנא, דהא מטא לאתר דלית מאן דידע אתרהא, ומלאכין קדישין שאלין בגינהא איה מקום כבודו להעריצו, דלית מאן דידע מקומו, בד סלקא לעילא באתר דזריקת לה, עד דאמרין פלהו (יחזקאל ג יב) ברוך כבוד יהו"ה ממקומו, ואף על גב דאיהי זעירא לתתא, לעילא לית לה סוף.

מאן יכיל לאגחא קרבא באתר דאנת תמן, באבנא זעירא דזריקת אזדעעו

שם, באבן קטנה שנקראת
הודעו רקיעים עד אין סוף,
ומלאכים עד אין תכלית, וכל
ראשי השכיבה כלם הודעו
ונפלו בנפילת אפים מקיומם
לפניה, ואמרו, וכי באבן קטנה
זו, כל שכן מי ילחם עמך בסוף,
שנאמר בו רוממות א"ל בגרונם
וחרב פיפיות בידם, שהיא
קריאת שמע, החרב שלך שאתה
התקנת לך (אזתה), שבה הרגת את
המצרי, זהו שכתוב ויפן כה וכה
וגומר ויפן את המצרי. כ"ה וכו"
עולים לחמשים אותיות,
שמיוחדים בהם את הקדוש ברוך
הוא פעמים, שמע ישראל יהוה
אלהינו יהוה אחד, שיש בהן
עשרים וחמש אותיות פעמים,
ועולים לחמשים שערי בינה,
שהוא ח', שמינית מעשר
הספירות ממטה ולמעלה.

ראש החרב, ו' גוף החרב, שתי
פיפיות שלה ה"ה, נרתיק החרב
אהיה, וכך למטה נרתיק החרב
הזו אדני, והוא יאהדונה"י
למטה, יאההויה"ה למעלה, (יהו
ההו יהוה), וסוד הדבר - אָז ישיר
משה, שמונה אותיות בחבור
למעלה, א"ז תקרא ויהוה יענה,
למטה, ומי יכול ברמח שלך
שהוא מאתים ארבעים וחמש
תבות של קריאת שמע, הלחם
קרב לרבי שמעון וחרביו, נראה
מהו הפס והתקף שלו, שהרי הוא
מעורר עליונים ותחתונים,
ויודעו כל העולמות העליונים
והתחתונים, ובשבעה לכל
החילות למעלה ולמטה להיות
בעזרו, הלחם לו. קום רבי
שמעון, ורז עצמך בכלי הקרב
שלך, ונראה מה החזק והגבורה
שלך.

קום רבי שמעון, פתח ואמר:
זרק"א מק"ף שופ"ר הול"ף

רקיעין עד אין סוף, ומלאכין עד אין תכלית,
וכל מארי מתיבתא פלהו אודעו ונפלו
בנפילת אפים, מקיומיהו קדמחא, ואמרו וכי
באבנא זעירא האי, כל שכן מאן גיית עמך
בסייפא, דאתמר בה (תהלים קמט ו) רוממות א"ל
בגרונם וחרב פיפיות בידם, דאיהי קריאת
שמע, חרפא דילך דאנת תקינת לך (ג"א
לה), דבה קטילת למצרי, הדא הוא
דכתיב (שמות ב יב) ויפן כה וכה וגומר ויפן את
המצרי, כ"ה וכו"ה סלקין לחמשין אתון,
דמיחדין בהון לקודשא בריך הוא פעמים,
שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד,
דאית בהון כ"ה אתון תרין זמנין, וסלקין
לחמשין תרעין דבינה, דאיהי ח' תמינאה
מעשר ספירן מתתאה ולעילא.

רישא דחרפא, ו' גופא דחרפא, תרין פפיות
דילה ה"ה, נרתקא דחרפא אהיה, והכי
לתתא נרתקא דהאי חרפא אדני, ואיהו
יאהדונה"י לתתא, יאההויה"ה לעילא, (ג"א
יהו יהוה יהוה), ורזא דמלה (שמות טו א) אָז ישיר
משה תמינאה אתון בחיבורא לעילא, (ישעיה נח
ט) א"ז תקרא ויהוה יענה לתתא, ומאן יכול
ברומחא דילך דאיהו רמ"ח תיבין דקריאת
שמע, אגח קרבא לרבי שמעון וחרבוי, נחזי
מאי ניהו חילא ותקיפו דיליה, דהא איהו
אתער עלאין ותתאין, ויודעו כל עלמין
עלאין ותתאין ובאומאה לכל חיילין לעילא
ותתא למחוי בעזריה, אגח ליה. קום רבי
שמעון זרין גרמך במאגי קרבא דילך, נחזי
מאי תקיפו וגבורה דילך.

קום רבי שמעון פתח ואמר, זרק"א מק"ף
שופ"ר הול"ף סגולת"א, קום ונטיל תלת
אבנין דאינון יי"י, ואבנא עלאה דאיהי

סגולת"א. קם ונטל שלש אבנים שהן י' י', ואבן עליונה שהיא בקלע, תג בחוט הרי ארבע שהן ארבעים, וחוט של הלכנה (שסובבת) עליה תינו ב', וסוד הדבר - בראשית, ב' ראשית. על הנקדה הזו נאמר בפעשה מאמרות נברא העולם. מה זה ב' ? אותו החוט שסובב אותה, ולנקדה הזו יש ראש ואמצע וסוף, ונעשית שלש יודיים י' י' י', שעולות לשלשים, ואותו חוט ב' - שלשים ויפתים. התג שעל החוט י', והרי ארבעים ויפתים, כנגד שלשים וישים אלהיים ועשר האמירות שבהן נבראו שמים וארץ וכל צבאם.

נברא אלהים את כל אשר עשה, שהוא סוד של נברא מלאך יהוה אליו בלבת אש, בלבת התורה, וזו כי זום נקם בלב"ה, ובהם פועלות ארבעים ושמנים האמות של יהוה. וסוד הדבר - פתחו לי שגרי צדק אב"א ב"ם אודה יהי' וכלם נכללים בבאר שבע, זה אב"ג ית"ן וחקרו).

אמרו לו בעלי המשנה: רבי רבי, כמה תזקות האבנים שזרקת, שהודיעו בהן שמים וארץ, וכל החיות והבהמות והעופות ברחו, ומהם נפלו לארץ, והפסא הנקבד ומלאכים ואופנים כלם הודיעו מהאבנים שלך, ואלו הם ארבעה טורי אבן, שכלם אחד.

אשרי מי שמוציא את האבנים השלמות הללו בתפלתו, בארבע תפלות עם תפלת מוסף, שעליהן נאמר אבנים שלמות תבנה, ויש אבן של התורה, שנאמר בה והאבן הזאת אשר שמת מצבה יהיה בית אלהיים, שהיא מצד העמוד האמצעי, שנאמר בו וזאת התורה אשר שם משה, שהוא הדמות שלו.

והאבנים הללו קלן אחת. המלכות הקדושה היא מצד

בקירטא, תגא בחוטא הא ארבע, דאנון ארבעין, וחוט דסיקרא (נ"א דסיקרא) עלה היינו ב', ורזא דמלה בראשית ב' ראשית, האי נקודה (דף טב ע"א) עלה אתמר בפעשה מאמרות נברא העולם מאי ב' ההוא חוט דאסחר עלה, והאי נקודה אית לה רישא ואמצעיתא וסופא, ואתעבידת תלת יודין י' י' י', דסלקין לתלתין, וההוא חוט ב' תלתין ותריין, תגא דעל חוט י', והא ארבעין ותריין, לקבל ל"ב אלהיים, ועשר אמירן דאתברי בהון שמיא וארעא וכל חיליהון, (וירא אלהים את כל אשר עשה, דאיהו רזא וירא מלאך יהוה אליו בלבת אש, בלבת דאורייתא ודא איהו כי זום נקם בלב"ה, ובהון פועלים ארבעין ותריין אתנון דיהו"ה, ורזא דמלה פתחו לי שגרי צדק אב"א ב"ם אודה יהי', וכלהון אתכלילן בבאר שבע, דא אב"ג ית"ן וחקרו).

אמרו ליה מארי מתניתין, רבי רבי כמה תקיפין אבנין דזריקת, דאודיעו בהון שמיא וארעא, וחייון ובעירן ועופין פלהו ברחו, ומנהון נפלו לארעא, וכרסייא וקירא ומלאכין ואופנים פלהו אודיעו מאבנין דילך, ואלין אינון ארבעה טורי אבן, דכלהו חד.

וכאה איהו מאן דאפיק אבנין אלין שלמין בפלותיה, בארבע עלותין עם עלותא דמוסף, דעלייהו אתמר (דברים כו ו) אבנים שלמות תבנה, ואית אבן דאורייתא, דאתמר בה (בראשית כח כב) והאבן הזאת אשר שמת מצבה יהיה בית אלהיים, דאיהי מסטרא דעמודא דאמצעיתא, דאתמר ביה (דברים ד מד) וזאת התורה אשר שם משה, דאיהו דיוקנא דיליה.

ואלין אבנין פלהו חד, מלכות קדישא איהי מסטרא דשמאלא, אתמר בה (שם כה א)

אבן שלמה וצדק יהיה לה,

והאי איהי (דניאל ב לה) אבנא די מחת לצלמא דהות לטור רב ומלאת פל ארעא, מאי ומלאת פל ארעא, אלא בגינה אתמר (ישעיה ג) מלא כל הארץ כבודו, ועלה אתמר (זכריה ג ט) על אבן אחת שבעה עינים, דאינון שבעה רועין קדישין, ואינון שבע דכורין ושבע נוקבין, פלהו פלילן בה ורזא דמלה שבעה ושבעה מוצקות.

השמאל, נאמר בה אבן שלמה וצדק יהיה לך, והאבן הזו היא שהפכה את הצלם, שהיתה להר גדול ומלאה כל הארץ. מה זה ומלאה כל הארץ? אלא בשבילה נאמר מלא כל הארץ כבודו, ועליה נאמר על אבן אחת שבעה עינים, שהם שבעה רועים קדושים, והם שבעה זכרים ושבע נקבות, וכלם כלולים בה, וסוד הדבר - שבעה ושבעה מוצקות.

והאי אבן איהי חמשה אבנין דשוי דוד בקירטא ואתעבידו פלהו חד, הדא הוא דכתיב (שמואל א ו יז) ויקח דוד חמשה חלוקי אבנים מן הנחל, ואינון גדולה גבורה תפארת נצח הוד, דבהון שבח דוד לקודשא בריה הוא ואמר (דח"א כט) לך יהוה הגדולה והגבורה וגומר, ואלין חמשה חלוקי אבנים נטיל לון מן הנחל דאיהו יסוד ח"י עלמין, וכד שוי לון בקירטא דאיהי מלכות קדישא, אתעבידו בה חד, וטבע במצחא דפלשתאה וקטיל ליה. ואינון חמש אבנין דאינון שמע ישראל יהוה יהוה אלהינו יהוה, וכד שוי לון בקירטא דאיהי שפה דפומא צריך למעבד לון בה פלהו אחד, דבזמנא דינצח בה קודשא בריה הוא פל אומין דעלמא יתקיים בהון פי אז אהפוף אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יהוה לעבדו שכם אחד (צפניה ג ט), והא שפה ודאי דא שכנינה, דהכי סליקת בחושבון שפה, בגין הכי פל אומין דעלמא עתידין לאשתעבדא תחות ידהא, ולאמלכא לה עליהו ביומין דמלכא משיחא, לקיים מה דאתמר בה (תהלים קג יט) ומלכותו בכל משלה. וכאה איהו מאן דנטיר האי אמונה בלביה ובפומיה דודאי איהי אמונה דישראל,

והאבן הזו היא חמש אבנים ששם דוד בקלע ונעשו כלל אחת. זהו שכתוב ויקח דוד חמשה חלוקי אבנים מן הנחל, והן גדולה וגבורה, תפארת, נצח, הוד, שבהן שבח דוד את הקדוש ברוך הוא, ונאמר לך יהוה הגדולה והגבורה וגומר, ואלו חמשה חלוקי האבנים, נטל אותם מן הנחל שהוא יסוד ח"י העולמים, וכששם אותם בקלע, שהיא המלכות הקדושה, נעשו בה אחת, והטביע במצח הפלשתי והרג אותו.

והם חמש האבנים שהם שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה, וכששם אותם בקלע, שהיא השפה של הפה, צריך לעשות אותם בה כלם אחד, שבזמן שינצח הקדוש ברוך הוא את כל אמות העולם, יתקיים בהם פי אז אהפוף אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יהוה לעבדו שכם אחד, והשפה הזו ודאי זו שכניה, שפך עולה בחושבון שפה, משום כך פל אמות העולם עתידות להשתעבד תחת ידה ולהמליכה עליהם בימי מלך המשיח, לקיים מה שנאמר ומלכותו בכל משלה.

אשרי מי ששומר האמונה הזו בלבו ובפיו, שודאי היא אמונת ישראל, והיא היחוד של הקדוש ברוך הוא, ובה מיחדים ישראל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עֲלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדא</p> <hr/> <p>אדרא רבא זוטא</p> <p>* ונספחו עלין ו' ספרים</p> <p>תפלות ובקשות גאולת הרשב"י שירה וזמרה תהלות הזוהר תשובת הרשב"י עלון אור הזוהר 27-28 חשבונות הזוהר רשימת 200 ספרי הזוהר</p> <hr/> <p>544 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדד</p> <hr/> <p>זהרי הזוהר</p> <p>ח' ספרים חבל על כל רגע נשמת הרשב"י חיים של זהר השפעות הרשב"י רחמי הרשב"י הזוהר והר סיני הקדמת כח הזוהר ליקוטי זוהר תהלות דוד סדר בראשית</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדג</p> <hr/> <p>אורות הזוהר</p> <p>י"ב ספרים תשובת הרשב"י נפלאות הזוהר תהלות הזוהר גאלת הרשב"י במחיצת הרשב"י מפעלות הזוהר אור הרשב"י הזהר והערב רב זכותא דרשב"י גימטריאות הזוהר שער התקונים שירה וזמרה בר יוחאי</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדב</p> <hr/> <p>מאורות הזוהר</p> <p>ט"ו ספרים מאורות הזוהר התגלות הזוהר אגרות הזוהר הרמח"ל והזוהר עת לעשות לה' המשיח והזוהר הצדיקים והזוהר חשבונות הזוהר קבלתי ונושעתי אלה מקראי קודש הפצת הזוהר מצדיקי הרבים תיבת נח ישועות הזוהר אל הערפל</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדא</p> <hr/> <p>אור הזוהר</p> <p>המחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>❖ גדולי ישראל והזוהר</p> <p>* ערכה של שעה</p> <hr/> <p>768 עמודים</p>
<p>5</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>4</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>3</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>2</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>1</p> <p>מפעל העולמי</p>